לאפוקי עצרת ור"ה דתרוייהו עולות נינהו. לא ידענא אמאי אם קאמר הכי לענין בשיעורא דר' אחבו לאפוקי עצרת ורגלא אם הכנה לגבור ניכנו או נימא לאפוקי כולהו קושייתא כדקאמר רבינא בסמוך ושמא לר' אחבו לא הקשו לו אלא מדאם הכנה דעצרת הוה ניחא להו כדאמינן לעיל ולרב אשי הקשו לו בגבא אחת מעצרת ומדאם הכנה ותירץ תירוץ אחד על שניהם ולרבינא הקשו לו בגבא אחת כולהו קושייתא לעיל ותירץ בתירוץ אחד: **דרביה הוא דבי אתא רבין בו'.** הוה מצי למימר אמורא אינהו ואליבא דרבי יוחנן וטובא איכא בהש"ס דבי אתא רב דימי אתא לאיפלוגי אאמורא שלפניו אלא משום דאשכח בהדיא דר' יוחנן משמיה דר' שמעאל אמר הכי להכי משני הכי ול"ת ור' יוחנן היכי פליג על ר' ישמעאל שהוא תנא וי"ל משום דאשכח ברייתא לקמן (דף ד.) דתניא כוותיה ול"ג בברייתא דתניא כוותיה דר' יוחנן לעשות זה מעשה פרה אלא ה"ג לעשות לכפר זה מעשה יום הכפורים א וכן משמע מתוך פרש"י שפי' (שם) וכשם שמפרישין לא מקרא יליף לה אלא מעלה בעלמא אי נמי י"ל מדקאמר ר' יוחנן משמיה דר' ישמעאל הכי מכלל דרבנן פליגי עליה ואיהו דאמר כרבנן: **זה בנה אב כל הנכנס למחנה שכינה כו'.** תימה לי בשלמא ממלואים גמר שפיר אף לדורות מדכתב בהדיא כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר אלא מסיני היכי גמר ומדלנקט זה בנה אב משמע מיתורא דקרא נפיק כמו זה בנה אב שכל חטאות קודמות לעולות דמיתורא נפיק כדאיתא בפרק כל התדיר (זבחים דף 5.) והכא מאי יתורא איכא וגראה דהכא נמי לא הוה צריך למיכתב אלא ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר ויקרא ה' למשה ביום השביעי מתוך הענן ב מאי איצטריך למיכתב ויכסהו הענן ששת ימים אלא איצטריך לדורות:

רבי יהודה בן בתירא היא דחייש **לטומאת** ביתו. תימה לי לריב"ב נמי מיסגי בשאר ימים גבי פרה כיון דטבול יום כשר בפרה ליטבליה בנפרא ביום השביעי ושרוף בו ביום הפרה דהא מסקינן לקמן (דף ו.) דבועל נדה טבילתו ביום ולמאן דס"ד לקמן דטבילה בגליא הא קאמר דמפרישין ליה שעה אחת סמוך לשקיעת החמה ואם כן מצי טביל בגליל ז' ושרוף הפרה למחר וי"ל למאי דפרי' לעיל (דף ב. ד"ה להוציא) דהא דטבול יום כשר בפרה הנ"מ בטבול יום דטומאה דרבנן אבל טבול יום דבועל נדה שהוא דאורייתא אסרי רבנן אע"ג דמדאורייתא שרי אפילו טבול יום בטומאה דאורייתא מכל מקום רבנן גזרו בהן לפי זה ניחא ועוד איכא

תגא

1. בְּעֵת הַהִוא אֹמַר יְיָ אֵלַי פְּסֹל לְךָ שְׁנֵי לוּחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים וַעֲלֵה אֵלַי הָהָרָה וְעָשִׂיתָ לְךָ אֲרוֹן עֵץ: דברים י א
2. וְעַשּׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים אַמֹּתַיִם וְחֵצִי אָרְכּוֹ וְאַמָּה וְחֵצִי רָחְבּוֹ וְאַמָּה וָחֵצִי קֹמָתוֹ: שמות כה י
3. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה:
שמות ל לד
4. עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצֹצְרֹת כֶּסֶף מִקְשָׁה תַּעֲשֶׂה אֹתָם וְהָיוּ לְךָ לְמִקְרָא הֵעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת הַמַּחֲנוֹת:
במדבר י ב
5. וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קְחוּ שְׂעִיר עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵגֶל וְכֶבֶשׂ בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה: ויקרא ט ג
6. וַיֹּאמֶר אֶל אַהֲרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהַקְרֵב לִפְנֵי יְיָ:
ויקרא ט ב
7. בּוֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה:
ויקרא טז ג
8. וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה: ויקרא טז ה
9. בַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְיָ לַעֲשׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: ויקרא ח לד
10. וַיִּשְׁכֹּן כְּבוֹד יְיָ עַל הַר סִינַי וַיְכַסֵּהוּ הֶעָנָן שִׁשֶּׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הֶעָנָן:
שמות כד טז

ועשה לך ו) משלך אלא למ"ד משל צבור מאי איכא למימר דתניא קח לך משלך ועשה לך משלך ז) ויקחו אליך משל צבור דברי רבי יאשיה ר' יונתן אומר בין קח לך בין ויקחו אליך משל צבור ומה תלמוד לומר קח לך בביכול ח) משלך אני רוצה ז) יותר משלהם אבא חנן אמר משום ר' אלעזר ט) כתוב אחד אומר [1] ועשית לך ארון עץ וכתוב אחד אומר [2] ועשו ארון עצי שטים הא כיצד כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום עד כאן לא פליגי אלא בקיחות דעלמא ועשיות דעלמא קיחות דעלמא [3] קח לך סמים עשיות דעלמא [4] עשה לך שתי חצוצרות כסף אבל הנך פרושי קא מפרש דמשלך הוא במלואים מכדי כתיב [5] ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת [6] ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת למה לי שמע מינה קח לך משלך הוא ביום הכפורים מכדי כתיב [7] בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת וגו' [8] ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת והקריב את פר החטאת אשר לו למה לי שמע מינה האי י) לו משלו הוא רב אשי אמר דנין פר לחטאת ואיל לעולה מפר לחטאת ואיל לעולה לאפוקי ראש השנה ועצרת דתרוייהו עולות נינהו רבינא אמר דנין עבודה בכהן גדול מעבודה בכהן גדול לאפוקי כולהו קושייתין דלאו עבודה בכהן גדול נינהו ואיכא דאמרי אמר רבינא דנין עבודה תחלה מעבודה תחלה לאפוקי הני דלאו תחלה נינהו מאי תחלה אילימא תחלה בכהן גדול היינו קמייתא אלא עבודה תחלה במקום מעבודה תחלה במקום כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן מתני הדא י) [רבי יהושע בן לוי] מתני תרתי ר' יוחנן מתני הדא לעשות לכפר אלו מעשה יום הכפורים כ) [וריב"ל] מתני תרתי לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום הכפורים ר' יוחנן מתני הדא והא אנן תנן שבעת ימים קודם יום הכפורים ושבעת ימים קודם שריפת הפרה מעלה בעלמא והא כ) א"ר מניומי בר חלקיה א"ר מחסיא בר אידי א"ר יוחנן כ) כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום הכפורים ההוא דרביה דבי אתא רבין אמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל לעשות אלו מעשה פרה לכפר אלו מעשה יום הכפורים א"ל כ) ריש לקיש לרבי יוחנן מהיכא קא ילפת לה ממלואים אי מה מלואים כל הכתוב בהן מעכב בהן אף הכא נמי כל הכתוב בהן מעכב בהן וכי תימא הכי נמי והתנן ומתקינין לו כהן אחר כ) ולא קתני מפרישין וכי תימא מאי מתקינין מפרישין ליתני או אידי ואידי מתקינין או אידי ואידי מפרישין כ) א"ל אלא מר מהיכא יליף לה אמר כ) מסיני דכתיב [10] וישכון כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מכדי כתיב ויקרא אל משה ביום השביעי מאי ששת ימים זה בנה אב שכל הנכנס במחנה שכינה טעון פרישת ששה והא אנן שבעה תנן כ) מתניתין רבי יהודה בן בתירא היא דחייש לטומאת

ועשה לך. כמו עשה לך שתי חצוצרות כסף: **כביכול.** אני שמעתי אם היה ליבור יכול להתכפר בשל יחיד (א) הייתי רואה. ואני אומר לפי שדבר קשה הוא לומר שהקב"ה קץ בישראל אומר כביכול כלומר על כרחינו יאמר כן כאילו (אי) אפשר לומר כן וכן כל כביכול שבהש"ס: **בזמן שהן עושין רצונו של מקום.** נקראת העבודה על שמם: **עד כאן לא פליגי.** תירוצא הוא: **קח לך למה לי.** דשני קרא בדיבוריה ממה שהתחיל לדבר: **דנין פר לחטאת ואיל לעולה.** ביוה"כ יש פר לחטאת ואיל לעולה בקרבן יחיד לכהן גדול בזמן יצא אהרן וגו' ודשמיני למלואים נמי עגל לחטאת ואיל לעולה: **עבודה בכהן גדול.** ביום הכפורים מעבודה בכ"ג במלואים דכתיב (ויקרא ט) ויקרב אהרן אל המזבח: **אילימא תחלה בכהן גדול.** דנין יום הכפורים שהיא עבודה ראשונה שהוצלה בכהן גדול בקרבנות לבור ביוה"כ הראשון מעבודת שמיני במלואים שהיא עבודה ראשונה שנעשית על ידי כהן גדול מעולם: **תחלה במקום.** יום הכיפורים יש (ב) לו עבודה לפני לפנים שביום הכיפורים הראשון היתה תחלה במקום שקודש לכן לא נכנס אדם אם לעבודה ויום שמיני למלואים היתה עבודה תחלה במזבח החיצון. ואם בשביל ששימש משה כל שבעת ימי המלואים אין קרויה עבודה אלא עבודת הנסים שהוא בלבוש בגדי כהונה ושל משה בחלוק (ג) לכן אלא הוכשר אלא לשעה: **ר' יוחנן משני הדא.** לא דיים מהאי קרא דכאשר עשה ביום הזה אלא הדא פריסה: **מעלה בעלמא.** מפני הקל שהקילו בה לטמא מדעת הכהן השורפה עשו בה מעלות רבות: **מהילא יליף לה.** להך פריסה: **אי מה מלואים כל הכתוב** (ג) **מעכב בהן.** כדילפינן לקמן בשמעתין (דף ה.): **ולא קתני מפרישין.** ואם יאמר פסול בהכן גדול ישמש זה בלא פריסה: **אלא מר מהילא יליף אמר ליה מסיני.** שמלינו שפרש משה קודם כניסתו למחנה השכינה: **וילסהו הענן.** למשה: **ר' יהודה בן בתירא.** לקמן בפרקין (דף ו.): לטומאת

ו) [נ"ו מד.], ז) גיר' ע"י ויקחו אליך שמן זית זך, ח) מנחות כח:, ד) גיר' ע"י משלך אני רוצה ואיני רוצה מאלהם, ט) [לקמן נב: ע"ש], י) [מולין כב.], ו) ס"א ריש לקיש, א) ס"א וריש לקיש, ב) [נעיר כ.], י) [לקמן ד:], ג) [לקמן ה.], ל) [ליק], מ) [לקמן ו.], נ) [ע"ש עיין אל"ה מורה שבע"פ וכ"ה בכש"ר בע"י אפשר], ס) [תענית יא: ע"ז לד.], ע) [נדצ"ל דס"ל],

גליון הש"ס

גמ' א"ל אלא מר מהיכא יליף. עיין ערכין דף ה' ע"א תוס' ד"ה והא מר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כביכול. בשל יחיד משלך הייתי רולה: (ב) שם ד"ה תחלה. יש בו עבודה: (ג) שם ד"ה אי. המתוב בהן מעכב בהן:

מוסף רש"י

כביכול. אם היה אפשר להיפטל לבור בשל יחיד, בשלך הייתי רולה יותר משלהם (מנחות כח:).

מוסף תוספות

א. דהא תניא כוותיה דרבי יוחנן אמורינן, ור' יוחנן לא מתני אלא חדא, ולא משמע דבעינן למימר דתנייא כוותיה בחדא בלחוד, מדלא פריש לה תלמודא. ריטב"א לקמן ד. ב. וממילא ידענא דשאת ימים כסהו. ל"י הלנן.

תוס' ישנים

קח לך עגל בן בקר לחטאת ל"ש. אלא נכתב לקמוכן בשל ישראל, שהרי כתוב אחר כך (ומאת עדת בני ישראל תקח) [ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו וגו' ועגל], וגם לא בא לומר קח לך לכפרתך שהרבה מוכיח באותה פרשה שלנוכך כפרתן היה. **אי מה מלואים כל הכתוב בהן מעכב וכו'.** מירושלמי [פ"ש ה"ש] מוחיב לה מהדא דהא ילפינן ומלק והקטיר, מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה בראשו של מזבח וקי"ל ה) הקטרה לא מעכבא ולא אמרינן אי מה מליקה מעכבת וכו', עוד מביא שם הרבה דברים שאין מעכבין המדין מהמעכבין ואין מתרץ כלום. **זה בנה אב,** דילפינן מהכא במה מגינו. אי נמי שאת ימים מיותר מדכתיב ויקרא אל משה ביום השביעי. **דחייש לטומאת ביתו,** לכך אנו מוסיפין שביעי על ששה דאורייתא.

ה) עיין היטב בירושלמי ומפרשיו וי"ל דבריהם המעכבים הלמדים משאינם מעכבים (שיח יצחק).

לטומאת ביתו. שמא אם יזקק לאשתו ותראה דם בשעת ביאה ונמצא טמא שבעת ימים כמשפט בועל נדה ולא יכול לעבוד ביום הכפורים: **זה וזה.** כהן ביום הכפורים וכהן דפרה: **לא שנעה.** ימי דהפרשה: **מכל הטעמים שהיו שם.** מכל פרה ופרה היו נותנין קצת למשמרת מן האפר בתיל כך שנינו במסכת פרה (פ"ג משנה ח). **ומני שמעתי ג) אפר פרה של משה לא כלה: דהואי נמי הואה.** בפרשה דמלואים כל ז' דכתיב (ויקרא ח) ויז על אהרן וגו' וכתיב שבעת ימים ימלא את ידם כל ז' עשה להם כחוק יום הראשון: **ובמלואים דם.** זהות מלואים של דם דכתיב: **דאני ר' חייא בו'.** לקמיה בשמעתין מייתי לה: **מעלה בעלמא.** בפרה כדאמרן וביום"כ לכבוד כניסת מחנה שכינה: **פגיא בווסיה דרבי יוחנן.** דליף ממלואים: **לריש לקיש.** דליף מסיני: **בזאת.** קרא יתירא הוא כדלקמן למדרש ביה ודרוש ביה הכי בזאת התורה האמורה בענין במקום אחר יבא אהרן אל הקדש: **מאי היא.** בתיה ענין: **ושימש יום אחד.** עבודת שמיני הוטלה עליו שנאמר (ויקרא ט) קרב אל המזבח: **לאפוקי לדוקים.** שהיו משנין עבודת קטורת יום"כ כדלקמן בהוצאתו לו (דף נג.) שהיו נותנין הקטורת על האש בחוץ ואחר כך מכניסים: **וכשם שמפרישין.** לא מקרא יליף לה אלא מעלה בעלמא: **לחנכו.** ללמדו: **אמרת.** אמור מעתה: **מאי בזאת.** לשון נקבה פר ואיל דכתיבי בתריה לאו נקיבות הן: **שמע מינה.** בענין מלואים ופרישה לשון נקבה: **והן גדול קמא.** אהרן לבדו כל ימיו אבל ד) דורות הבאים לא תנהוג שלא נאמר אלא לאהרן: **זה ה) מעשה בו'.** כלומר אי אתה יכול לומר ויכפרו להר ולא למשה ואלו ששה ימים הן שהיו מרחם חדש שבאו לסיני עד יום מתן תורה ואין כאן פרישה כלל למשה שהרי אותן ששה ימים עלה וירד בהשכמה להזהירן על פרישתן מן האשה ומצות הגבלה זאת לא תאמר לפי שזה מעשה היה אחר עשרת הדברות בתחילת ארבעים יום שנכנס למחנה שכינה להיות שם עם ה' לקבל הלוחות ולקמן ו) מפרש מהיכא פשיטא ליה דאחר עשרת הדברות היו ששה ימים הללו: **ר"ע אומר.** קודם עשרת הדברות היה ושה ימים הללו הם ששה ימים שמרחם חדש עד יום מתן תורה ובשביעי קבלוס ומשה וכל ישראל עומדים לקבל עשרת הדברות כדלמרינן (מכות דף כד.) אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמעונום ואחר כך עלה כדי לקבל את הלוחות ולא היה שם פרישה כלל: ויכפרו

תנא בפרק ד) (הערל) (יבמות דף עד:) דסבירא ליה דאפילו מדאורייתא לא הותר בטבול יום אלא לטומאת מת דכתב בהאיש פרשה וטבול יום דשרץ דאמר בק"ו מטומאת מת א"כ לדידיה בועל נדה לא אמי בקל וחומר דאיכא למיפרך מה לטומאת מת שאינו מטמא משכב התחתון כבועל נדה ושמא ריב"ב כוותיה סבירא ליה:

נכנסו מים תחת דם. דלאו לגמרי דרשה גמורה היא הא דגמרי ממלואים אלא אסמכתא בעלמא דעיקר קרא דכאשר עשה ביום הזה יש לפרש דביום ראשון של ז' ימי המלואים אמר להם כאשר עשה ביום הזה לזה ה' לעשות כל ז' ימי המלואים וכן פרש"י פשוטו בפירוש חומש וכיון דאסמכתא בעלמא הוא אין למוש אי אמרינן נכנסו מים תחת דם: **הזאה בסיני מי הוה.** וא"ת והא הוה בסיני הזאת דם דכתי' (שמות כד) ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויש לומר אותה זריקה לא היתה בשביל טהרה שהרי לא על משה לבדו מזרק אלא על כל העם אלא דם הברית הוה דכתיב (שם) הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם אי נמי ה"ק הזאה כל ז' בסיני מי הוה ותימה לי דלקמן בפירקין (דף ח.) אמרינן אחד זה ואחד זה מזין עליו כל ז' ומסיק דלבד משבת ויש לומר במלואים הוא הזאה כל ז' אבל ביום הכפוריים בדורות האחרונים גזרו על ההזאה משום שבות ואסרוה בשבת א ותימה לי דלקמן מפרש ראשון שמא שלישי שי שמא שלישי וכו' ומנא ליה לגמרא דטעמא דרבי מאיר משום משום דהוא הזאה כל ז' ושמא רבי יוסי ברבי חנינא דקאמר הכי לקמן סבירא ליה כרים נקיים דלא גמר ממלואים אלא מעלה בעלמא משום ההיא משום ראשון דילמא שלישי וכו' אי נמי יש לומר אפילו מאן דגמר ממלואים סבירא ליה דקרא אסמכתא בעלמא וא"כ אי לאו דאיכא טעמא קצת לא הוו מצרכי רבנן הזאה להכי איצטריך לפרושי טעמא: **תניא** כוותיה דריש לקיש. דרבי יוסי הגלילי ס"ל כוותיה תימה לי וכרבי יוחנן נמי מי לא תניא הא ר"ע ס"ל כר' יוחנן דלא יליף מסיני וי"ל כבר אייתי לעיל תניא כוותיה דרבי יוחנן דעדיפא מינה דמתניתין סתמא כרבי יוחנן והדר קאמר תניא נמי כוותיה דריש לקיש דאיכא תנא דסבר כוותיה אבל תימה לי מאי קא מייתי מהא דתניא כוותיה דריש לקיש דילמא רבי יוחנן אמר לך אנא דאמר אפילו כרבי יוסי הגלילי דעד כאן לא קאמר ר' יוסי הגלילי אלא בסיני הכי הוה אבל לדורות לא גמרינן מינה לומר דתסגי בפרשת ששה ימים כמו בסיני כדאמר רשב"ל אלא צריך פרישה שבעה ימים כמו במלואים וי"ל כיון דאשכחן ר' אלעזר דקאמר בסמוך ויקרא אל משה [משה] וכל ישראל עומדים וכו' והיינו כר"ע אלמא כרבי עקיבא דריש ליה לקראי מסתמא משמיה דר' יוחנן רביה אמרה ואף על גב דלא אמרה משמיה דרבי יוחנן אשכחן נמי בס"פ האשה רבה (יבמות דף לו:) כי האי גוונא אזל רבי אלעזר אמר לשמעתיה ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן איקפד ר' יוחנן וכו' עד אף ר"א תלמידך יושב ודורש והכל יודעים שתורתך היא אם כן רבי יוחנן דריש להו לקראי כר"ע:

1. בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה: ויקרא טז ג
2. כאשר עשה ביום הזה צוה יי לעשות לכפר עליכם: ויקרא ח לד
3. וישכן כבוד יי על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן: שמות כד טז

ג) לקמן ח., ב) [במד"ר יט ו], ג) [ע"ב], ד) [ל"ל כל הזבחים (יז:)],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כה"ג כו' אבל בדורות: (ב) שם ד"ה זה היה מעשה כו':

מוסף תוספות

א. [ד]מתחזי כמתקן גברא. רש"י פסחים סח: ד"ה הזאה.

תוס' ישנים

הזאה בסיני מי הוא. וא"ת לדידיה נמי דלא יליף פרשת פרה מקרא הזאה דנפרה מנא ליה. וי"ל דגבי פרה מיתא ליה משום [מעלה] דכתה מעלות היו בפרה, אבל כאן לא היו מתקנין הזאה מלבם. **בזאת יבא אהרן.** בירושלמי [פ"א ה"ב] מפרש דאותה פרשה מדברת במלואים שמזכיר במיתת בני אהרן שהיתה במלואים. ושני תלמידי חכמים. בחד סגי, אלא טוביס הבנים מן האחד. ת"ש **באשר עשה ביום** הזה. מכח לכפר מוקמינן ליה איום הכפורים דלדורות.

במקום גילה. כדכתיב עוז וחדוה במקומו (דה"א ט"ז): **ורבי** עקיבא סבר לה כר' יוסי. בגלוי הכי צריך לסבור כר' יוסי כיון דס"ל בשבת פרק אמר רבי עקיבא (דף פו.) תמיד עוונות ומוכח התם דעל כרחך סבר כר' יוסי:

מסייע ליה לרבי אלעזר. גא ידענא מה שייך למימר מסייע ליה במילתא דפליגי תנאי ואדרבה כולהו תנאי גא כוותיה ר' יוסי הגלילי ר' נתן ורבי מתיא בן חרש לגד מרבי עקיבא לחודיה ושמא משום דהלכה כר' עקיבא מתחילו קאמר מסייע ליה:

משה שמע ישראל לא שמעו. גא מאי לשנויי דהכיא אתיא דגא כר"ע אגא כתנאי דפליגי עליה נעיל דאדרשה דקרא דקול לו קול אגיו מסתמא ליכא מאן דפליג: סמיכה

ויכסהו הענן להר ויקרא אל משה [משה] וכל ישראל עומדין ולא בא הכתוב אלא לחלק כבוד למשה רבי נתן אומר לא בא הכתוב אלא למרק אכילה ושתיה שבמעיו לשומו כמלאכי השרת ר' מתיא בן חרש אומר לא בא הכתוב אלא לאיים עליו כדי שתהא תורה ניתנת באימה ברתת ובזיע שנאמר [1]עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה [6]מאי וגילו ברעדה אמר רב אדא בר מתנה אמר רב במקום גילה שם תהא רעדה במאי קא מיפלגי רבי יוסי הגלילי ור"ע בפלוגתא דהני תנאי [3]דתניא בששה בחודש ניתנה תורה לישראל רבי יוסי אומר בשבעה בו [6] מאן דאמר בששה בששה ניתנה ובשבעה עלה [3](דכתיב [2]ויקרא אל משה ביום השביעי) מאן דאמר בשבעה בשבעה ניתנה ובשבעה עלה [7][דכתיב ויקרא אל משה ביום השביעי] רבי יוסי הגלילי סבר לה כתנא קמא דאמר בששה בחודש ניתנה תורה הלכך זה היה מעשה אחר עשרת הדברות [2]וישכון כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים למשה ויקרא אל משה ביום השביעי לקבולי שאר תורה דאי סלקא דעתך וישכון כבוד ה' מר"ח ויכסהו הענן להר ויקרא אל משה ביום השביעי לקבולי עשרת הדברות הא קבילו להו מששה והא אסתלק ענן מששה ורבי עקיבא סבר לה כרבי יוסי דאמר בשבעה בחדש ניתנה תורה לישראל בשלמא לר' עקיבא היינו דמשכחת לה [5]בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות עשרין וארבעה דסיון ושיתסר דתמוז מלו להו ארבעין יומין דהוה בהר ובשבסר בתמוז נחית ואתא ותברינהו ללוחות אלא לר' יוסי הגלילי דאמר ששה דפרישה וארבעין דהר עד עשרין ותלת בתמוז לא אתבור לוחות אמר לך ר' יוסי הגלילי ארבעין דהר בהדי ששה דפרישה אמר מר ויקרא אל משה משה וכל ישראל עומדין מסייע ליה לר"א דאמר רבי אלעזר ויקרא אל משה משה וכל ישראל עומדין ולא בא הכתוב אלא לחלק לו כבוד למשה מיתיבי קול לו [3]קול אליו משה שמע וכל ישראל לא שמעו לא קשיא הא בסיני הא באהל מועד ואי בעית אימא [5] לא קשיא הא בקריאה הא בדבור ר' זריקא רמי קראי קמיה דר' אלעזר ואמרי לה אמר ר' זריקא ר' אלעזר רמי כתיב [4]ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכתיב [5]ויבא משה בתוך הענן מלמד שתפסו הקדוש ברוך הוא למשה והביאו בענן דבי ר' ישמעאל תנא נאמר כאן בתוך ונאמר להלן בתוך [6]ויבואו בני ישראל בתוך הים מה להלן שביל דכתיב [6]והמים להם חומה אף כאן שביל: [7]ויקרא אל משה וידבר למה הקדים קריאה לדיבור לימדה תורה דרך ארץ שלא יאמר אדם דבר לחבירו אלא א"כ קורהו מסייע ליה לרבי חנינא דאמר רבי חנינא לא יאמר אדם דבר לחבירו אלא אם כן קורהו לאמר אמר ר' [9](מוסיא בר בריה דרבי מסיא משמיה דר' מוסיא) רבה [8]מניין לאומר דבר לחבירו שהוא בבל יאמר עד שיאמר לו לך אמור שנאמר [7]וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר מכלל דתרוייהו סבירא להו מלואים כל הכתוב בהן מעכב בהן דאיתמר מלואים ר' יוחנן ורבי חנינא חד אמר כל הכתוב בהן מעכב בהן וחד אמר דבר המעכב לדורות מעכב בהן שאין מעכב לדורות אין מעכב בהן תסתיים דר' יוחנן הוא דאמר כל הכתוב בהן מעכב בהן מדקאמר ליה [9]ר' שמעון בן לקיש לר' יוחנן אי מה מלואים כל הכתוב בהן מעכב בהן ולא קא מהדר ליה ולא מידי תסתיים מאי בינייהו אמר

מגינא דפליגי בהא מילתא בעלמא תסתיים מהכא דרבי יוחנן הוא דאמר דבר

ויכסהו הענן להר. ולא למשה שהרי כל אותן ששת ימים עלה וירד בהשכמה לומר להם אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים (שמות יט) ויצו משה את דברי העם אל ה' ואמחר נאמר לו לך אל העם וקדשתם ואמחר [4] לך רד העד בעם: **ולא בא הכתוב.** לומר ויקרא אל משה לבדו אלא אלא לחלק לו כבוד: **למרק אכילה ושתיה.** ר' נתן סבר לה כר' יוסי הגלילי דפרישה למשה הוא אלא אף לא לגמוד מכאן [5] לשאר הנכנסין למחנה שכינה פרישה שלא היתה פרישה זו אלא שבששה ימים הללו נתמרקה אכילה שבמעייס להיות כמלאכי השרת אכל בעלמא לא בעינן מירוק: **לאיים עליו.** הוא נמי סבר לה כר' יוסי הגלילי דפרישה למשה [6] ולהבדילו מבני אדם שתמוך עליו אימה בהיותו בבדו יבין וישיש לבבו ליכנס למחנה שכינה באימה: **במקום גילה.** מתן תורה של לוחות דכתיב (תהלים יט) פקודי ה' ישרים משמחי לב: **במאי קא מיפלגי.** מה לאייס מביאין לדבריהן: **ניפנה פורה.** עשרת הדברות ומקראי יצאי טעמייהו תנא קמא ורבי יוסי במסכת שבת פרק רבי עקיבא: **מ"ד בששה בו.** כדי נסבא הכא ופירוש היה בספרים כי היכי דלא תיקשי לך לקמן היאך שלמו ארבעים בי"ז בתמוז שנשתברו הלוחות: **בשבעה עלה.** לקבל הלוחות ושהה מ' יום: **ר' יוסי הגלילי סבר לה כתנא קמא.** הלכך על כרחך ששה ימים ויום השביעי [1] על כרחך אחר עשרת הדברות היו ופירש משה ששה ימים ובשביעי נכנס לקבל הלוחות: **ור"ע סבר לה כרבי יוסי.** הלכך שביעי זה ז' לחודש היה: **בשלמא לר"ע.** דאמר לא הוי פרישה התם מ' יום [1] הוא ולא יותר ושלמו בי"ז בתמוז כ"ד בסיון שהרי ו' ימים עברו ממנו ובשביעי עלה וכמה שנכנס בתוך השביעי כשעלה נתעכב לילך בתוך י"ז בתמוז [2] שהוא מ' שלימין: **קול לו קול אליו.** ושמע את הקול מדבר אליו (במדבר ז) לו היה יכול לומר וכתב מדבר אליו [3] בלמדך שאליו לבדו היה נמשך הקול באהל מועד. משהוקם המשכן ונדבר עמו מעל הכפורת לא היה הקול נשמע לישראל דהאי קרא דושמע את הקול באהל מועד כתיב ריישיה דקרא ובבא משה אל אהל מועד וגו': **שהוא בבל יאמר לו.** תלמוד לומר לאמר לא אמור הדבריס אלא אם כן נותן לו רשות: **מגלגל דתרוייהו וכו'.** מהדר לעיל מדאמר ליה ריש לקיש לר' יוחנן אי מה מלואים כל הכתוב בהן וכו' ואודי ליה מכלל דתרוייהו כו': **ותסתיים.** פלוגתא דרבי יוחנן ורבי כל הכתוב בהן מעכבא בהן:

דבר

עין משפט נר מצוה

ה א סמג לאוין ט מנ"א סימן קט:

תורה אור השלם

1. עִבְדוּ אֶת יְיָ בְּיִרְאָה וְגִילוּ בְּרַעֲדָה:
תהלים ב יא

2. וַיִּשְׁכֹּן כְּבוֹד יְיָ עַל הַר סִינַי וַיְכַסֵּהוּ הֶעָנָן שִׁשֶּׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הֶעָנָן:
שמות כד טז

3. וּבֹבֹא מֹשֶׁה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדַּבֵּר אֵלָיו מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל אֲרֹן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו:
במדבר ז פט

4. וְלֹא יָכֹל מֹשֶׁה לָבוֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הֶעָנָן וּכְבוֹד יְיָ מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן:
שמות מ לה

5. וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הֶעָנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בָּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לָיְלָה:
שמות כד יח

6. וְיָבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם חֹמָה מִימִינָם וּמִשְּׂמֹאלָם:
שמות יד כב

7. וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְיָ אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר:
ויקרא א א

גליון הש"ס

רש"י ד"ה קול לו כו' ללמדך שאליו. עיין תוספות הר"ם אלשקאר סימן ל"ג:

מסורת הש"ס

(א) גמ' מאן דאמר בששה בששה ניתנה ובשבעה עלה דכתיב ויקרא. ע"כ פי' ובשבעה עלה בימים שאחר עשרת הדברות עלה ביום השביעי דהוא י"ג לחדש דכתיב ויקרא כו' ואמ"ד בו' בשבעה ניתנה ובשבעה עלה דהייט ז' לחדש וזה שעלה לקבל הלוחות ושהה מ' יום שפי' רש"י לקר מ"ד היא: (ב) שם ומי בעית אימא הא והא באהל מועד ולא קשיא כו' רמי קראי אהדדי קמיה: (ג) רש"י ד"ה ויכסהו כו' ויקשתם ומאמר רד העד בעם ותיבת לך נמחק: (ד) שם ד"ה למרק כו'. מכאן פרישה בשאר הנכנסין למחנה שכינה שלא היתה פרישה זו אלא למשה לבדו שבששה ימים הללו כל"ל: (ה) שם ד"ה למשה הואי ולהבדילו: (ו) שם ד"ה ריה"ג כו' ויום השביעי הכתובים כאן אחר עשרת הדברות היו כל"ל: (ז) שם ד"ה בשלמא וכו' מ' יום היו ולא יותר ונשלמו בי"ז: (ח) שם בא"ד בתמוז שהיו מ' שלימים:

תוס' ישנים

הא איתסלק ליה ענן בששה. כיון דלא בא אלא לכסות את הכר בשביל מתן תורה. ואע"פ שעד שלא הוקם המשכן היתה שכינה מגיחה, לא היה כל כך ענן כבד כמו אותן ששת ימים דלפני מתן תורה, אבל אי אמרינן דויכסהו הענן למשה, אם כן מסתמא לא הלך לו הענן כל ארבעים יום.

הגהות הב"ח

(א) גמ' מאן דאמר בששה בששה ניתנה ובשבעה עלה דכתיב ויקרא. ע"כ פי' ובשבעה עלה בימים שאחר עשרת הדברות עלה ביום השביעי דהוא י"ג לחדש דכתיב ויקרא כו' ואמ"ד בו' בשבעה ניתנה ובשבעה עלה דהייט ז' לחדש וזה שעלה לקבל הלוחות ושהה מ' יום שפי' רש"י לקר מ"ד היא: (ב) שם ומי בעית אימא הא והא באהל מועד ולא קשיא כו' רמי קראי אהדדי קמיה: (ג) רש"י ד"ה ויכסהו כו' ויקשתם ומאמר רד העד בעם ותיבת לך נמחק: (ד) שם ד"ה למרק כו'. מכאן פרישה בשאר הנכנסין למחנה שכינה שלא היתה פרישה זו אלא למשה לבדו שבששה ימים הללו כל"ל: (ה) שם ד"ה למשה הואי ולהבדילו: (ו) שם ד"ה ריה"ג כו' ויום השביעי הכתובים כאן אחר עשרת הדברות היו כל"ל: (ז) שם ד"ה בשלמא וכו' מ' יום היו ולא יותר ונשלמו בי"ז: (ח) שם בא"ד בתמוז שהיו מ' שלימים:

דבר שאין מעכב בהן לדורות. לקמיה מפרש לה: **שירי מצוה.** כלומר שלא חש לחשוב אותה מצוה ולא סמך: **כאילו לא כיפר. ויכפר.** (דאין כפרה אלא בדם) כדאמרינן בזבחים (דף ו.) כיפר לגברא דעיקר כפרה בדם אבל לא כיפר כמי [ה] (שלא קיים) מצות קונו מן המובחר: **ולא קפני מפרישין.** ואע"פ שלא הופרש אם ירעע פסול בראשון יעבוד זה השני שמע מינה פרישה לא מעכבא (בה) עבודה: **ריבוי שבעה.** שישמש כ"ג שבעה ימים רצופים כשממנין אותו בכהונה גדולה וילבש שמונה בגדים בשעת עבודה. וריבוי לשון מרבה מרובה בגדים שהוא משמש בשמונה והחליטו בארבעה: **משיחת שבעה.** [שיתנו שמן המשחה על ראשו וכן ריסי עיניו ז' ימים] רצופין: **על הכסוי כהן.** ז' ימים ימלא וגו' (ויקרא ח). וכל מילוי ידים האמור אם לבישת בגדים הוא שנאמר (שמות כט) **ובגדי** הקודש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם וגו' ומשיחה שמי כל שבעה מדאיתקש משיחה לריבוי: **וכפר הכהן אשר ימשח אותו.** גבי יום"כ באחרי מות כתיב: **מה תלמוד לומר.** אם לגמד שתהיה עבודה בכ"ג והלא כל הפרשה באהרן נאמרה בזאת יבא אהרן ושם אהרן והקריב אהרן ובא אהרן (ויקרא טז): **לפי שנאמר.** בפרשת ואתה תצוה שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו העומד תחת אהרן בכהונה גדולה אשר יבא ביום הכפורים אל אהל מועד לשרת בקדש: **אין לי אלא.** שיהא כשר לבא אל אהל מועד ביום הכפורים אלא מי שנתרבה שבעה ונמשח שבעה כשנתמנה. ולקמיה בעי משיחה שבעה היכא כתיבא: **אפילו שבעה אחת** לא גרסינן:

מילתא

שבעה ונמשח שבעה נתרבה שבעה ונמשח יום אחד נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין תלמוד לומר אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו [ג]מ"מ אשכחן ריבוי שבעה לכתחלה משיחה שבעה לכתחלה מנא לן איבעית אימא מדאיצטריך קרא למעוטה ואיבעית אימא דאמר קרא [ו]ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלא בם את ידם איתקש משיחה לריבוי [ד]מה ריבוי שבעה אף משיחה שבעה מאי טעמא דמ"ד כל הכתוב בהן מעכב אמר רבי יצחק בר ביסנא אמר קרא [7]ועשית לאהרן ולבניו [ד]ככה ככה עיכובא הוא תינה כל מילתא

סמיכה איכא בינייהו. תימה לי אמאי לא קאמר נמי שיריים מעכבא איכא בינייהו דלמאן דאמר כל הכתוב בהן מעכב מעכבי דכתיב (ויקרא ח) ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ובחטאת כתיב (שמות כט) ואת כל הדם תשפוך אל יסוד המזבח ולמאן דאמר דבר שאין מעכב לדורות אין מעכב לא מעכבי וי"ל דלכולי עלמא שיריים לא מעכבי בהו דאפילו ד' מתנות שבחטאת לא מעכבי בה אלא אחת מהן דכתיב (שם) ונתתה על קרנות המזבח קרנות כתיב וקרן אחת מעכבא בה ותו לא ואפילו למ"ד יש אם למקרא שיריים לא מעכבי בה מדכתיב בחטאת ואת כל הדם תשפוך ולא כתיב ושפכת כל הדם אל יסוד המזבח דכתיב בתחילת המתנות ונתת על קרנת א"כ ניתקן הכתוב ושאלן שירי מצוה לומר שאין מעכבא והכי אמרינן פרק איזהו מקומן (זבחים נב.) גבי פר כהן משיח ואת כל הדם ישפוך אל יסוד המזבח נתקו הכתוב ועשאו שירי מצוה ופירש"י מדשיהא בחילוק לשונו דבתחילת מתנות כתיב והזה ונתן והכא כתב ישפך ולא כתב ושפך [א] ואפילו למאן דאליג התם [ו] ואית ליה דשיריים הפנימיים מעכבי היינו מדכתיב ביום"כ (ויקרא טז) וכלה מכפר ודרשינן מיניה אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר [ב] וגמרי פנימיים מהדדי התם בפרק ב"ש (זבחים מ.) אבל בשיריים החיצונים ליכא מאן דאליג מיהו בירושלמי קאמר סמיכה ושירי הדם שאין מעכב לדורות אין מעכבא כאן ומשמע דאליגי נמי בשיריים אבל תימה לי לימא הקטרת אימוריים דכתיב בההוא ענינא ואינן מעכבין לדורות איכא בינייהו וי"ל דלכולי עלמא לא מעכבי דהא דאין מעכבין לדורות היינו משום דכתיב (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבניו ודרשינן בר"פ תמיד נשחט (פסחים נט:) יכול נטמאו אימוריו או שאבדו לא יהיו כהנים זכאין בחזה ושוק תלמוד לומר והיה החזה לאהרן ולבניו מ"מ וגבי מלואים נמי כתיב גבי חזה והיה לאהרן ולבניו ונדרוש מהתם והיה לאהרן ולבניו מכל מקום:

איתקש משיחה לריבוי. תימה לי לשיטת קמא דמשני דאיצטריך קרא למעוטה ולית ליה האי סברא דאיתקש משיחה לריבוי היכי מיפרשא ברייתא דקתני אין לי אלא שנמשח ז' והא כל כמה דלא מייתי קרא דאשר ימשח אותו לא ידעינן משיחה ז' אפילו לכתחילה [ג] ויש לומר מסברא הוה קי"ל משיחה ז' מדאסכחן התם משיחה וריבוי וגלי בחד מייהו שבעה הוא הדין באידך וילמד סתום מן המפורש אבל בתר דמיעט קרא מיבעיא ליה להש"ס משיחת שבעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוי דכתיב בהדיא הוי שבעה לכתחילה אבל משיחה אימא כיון דאימעיט אימעוט לגמרי משבעה ולא ניבעי משיחה אלא פעם אחת ומשני מדאיצטריך קרא למעוטי אלמא סברא הוא להשוות משיחה לריבוי ואם כן אע"ג דאמעיטו תרוייהו מעיכובא מ"מ למנוה בעי כל ז':

להביא

מסורת הש"ס

ה) זבחים ו. מנחות נג:, ג) [מנחות סז], ג) [נעיל ג:], ד) [קידושין יד.], ה) [ל"ל שמקייים], ו) [לקמן ס:].

תורה אור השלם

1. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: ויקרא א ד
2. כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בַּדָּם הוּא וַאֲנִי נְתַתִּיו לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בַּנֶּפֶשׁ יְכַפֵּר: ויקרא יז יא
3. וְאִם דָּל הוּא וְאֵין יָדוֹ מַשֶּׂגֶת וְלָקַח כֶּבֶשׂ אֶחָד אָשָׁם לְתְנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשָּׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בָּלוּל בַּשֶּׁמֶן לְמִנְחָה וְלֹג שָׁמֶן: ויקרא יד כא
4. וְכִפֶּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִמָּשַׁח אֹתוֹ וַאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדוֹ לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת בִּגְדֵי הַבַּד בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ: ויקרא טז לב
5. שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשָׁם הַכֹּהֵן תַּחְתָּיו מִבָּנָיו אֲשֶׁר יָבֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ: שמות כט ל
6. וּבִגְדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָנָיו אַחֲרָיו לִמְשִׁחָה בָהֶם וּלְמִלֵּא בָם אֶת יָדָם: שמות כט כט
7. וְעָשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו כָּבָה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתְךָ שִׁבְעַת יָמִים תְּמַלֵּא יָדָם: שמות כט לה

הגהות הב"ח

(ה) גמ' הכתוב כהן מעכב כהן מעכבא כל"ל וכן בסמוך:

מוסף רש"י

שירי מצוה. שלא נחשבה בעיניו ולא עשאה (זבחים ו.) שלא סמך (מנחות צג: מכת"י). כאילו לא כפר. כאילו לא עשה מצוה מן המובחר, כדכתיב וסמך וגלה, ואפילו הכי כיפר, דכפרה בדם הוא (מנחות שם). וכפר. כלומר אע"פ כן כיפר (זבחים שם). שאם עשאה לתנופה שירי מצוה. ששיירה ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר. כאילו לא עשאה מצוה מן המובחר, וכפר. כלומר אע"פ כן כיפר, שאין צריך להביא קרבן אחר (סוכה לח.).

עין משפט נר מצוה

ה א ב מיי' פ"ג מהל' מעשה הקרבנות הלכה יב:
ו ג מיי' פ"ח מהלכות כלי המקדש הלכה ח ופ"ד הלכה יב:
ז ד מיי' שם פ"ד הלכה יג:

מוסף תוספות

א. שיונה במשמעה לנתקו מכלל שאר העבודות לומר שאינה חובה כמו אותם לעכב. רש"י זמתים נ: ד"ה מ"ל ואת. ב. אם כלה הכל אז כפר, ואם לא [כלה] הכל אין הכפרה של מתנות כפרה. רש"י לקמן ס: ד"ה שיריים. ג. דאכתי לא ידעינן משיחת שבעה אלא מקרא דמייתי בתר הכי, אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו. תוס' הרא"ש.

תוס' ישנים

סמיכה איכא בינייהו. ולא לה לומר הקטרה שאינה מעכבת איכא בינייהו, דהא לא שייך [גבי] אהרן שלא שימש כל שבעת ימי מלואים. ו"דורות מנא לן דלא מעכבא. שהרי שנה עליה הכתוב בכמה מקומות. **באי"לו לא כיפר וכיפר.** בפרק קמא דזבחים (ו, ב) מפרש דלא תימא שלא עבר כל כך אם לא קיים מצות עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כיפר, ומ"מ כיפר שפטור מקרבן. ועוד מפרש התם לשון אחר שעולה מכפרת אחייבי עשה שקודם השחיטה, אבל מצות עשה דסמיכה שעד אחר שחיטה לא עבר (שלמעלה) [שלעולם] הוא בקום וסמוך עד לאחר שחיטה, אינה מכפרת. **רב נחמן בר יצחק בו'.** מר אמר הדא ומר אמר מזא ולא פליגי. **נתרבה שבעה ונמשח יום אחד.** בגתרבה לחוד לא סגי ובפרק בתרא דחולין (יב, ב) יליף מרובה בגדים מקרא ולא הזכיר כאן אלא מה שלריך, דהא אמרינן בפ"ק דמגילה (ט, ב) אין בין כהן משוח למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות.